

NÉGY VERS

BENCSIK EMESE

MÁKGUBÓK ÉS MÁKVIRÁGOK

messze szállt
a lombok között még hallani
aztán minden leperreg
néha holdas éjszakán hallani
mintha közeledne
mintha szétterülne a tájon

jégvirágok és korhadó vérerek
a sejtek mélyén valahol

meghalt – mondta arcán delejes fénnyel
meghalt – mondta
dionüszoszi feje körül lélegző csönd
nem vagyok kötél táncos
a túloldalon vár a mindent elemésztő tűz
és illúziókhöz szokott atomjaim remegnek

a konyhában mindenfelé
szétdobált kenyérhéjak
egy fél bögre tej tetején úszó légydöngés
mákgubók és mákvirágok
gyöngyöző zsírcseppek márvány homálya
azt hiszem fárasztó ez az álom

vezess ki a sárga házból
 mert elveszett a rend
 kintől ég a görög szobrok arca
 vezess ki a testek hűvös magányából
 mutasd meg a napot a holdat
 a tüzet a földet az óceánt
 a tükört hol
 az angyalszárny és a holló karma
 összeölelkezve születnek újjá

A GILISZTÁK DALA

apám fűző volt
 koszos cipőpertli
 szűk alagutakat járt
 napról napra
 éjről éjre

anyám hajszál volt
 egy istennő fején
 fekete cérna az aranylombban
 évek múltán őszülni kezdett
 fehér hóként hullott a tájra
 beszivárgott a föld arcába
 így születtem

VÁLASZRA VÁRVA

miért az olajos simaság mágikus
 bársonya
 miért a mélyről jövő titkos
 küldetés
 tavi mélységek bolyongó lángja
 sötétvörös moraj

a tócsák közt
 gyulladt szemekkel
 rést keresel

NÖVÉNYEK

Világító ablakok az éjszakában
egy neoncső sápadt éneke
fáradt köhögés a levelek alatt
avas klorofillillat öleli
a sötétben lélegző bútorokat.

Indák! Fekete levelek!
Miféle anyagcsere vibrál
miféle osztódások nyögnek visítanak
miféle kék lila valóságok zihálnak
csillókarok ölelkezése
vörös amóbák egymást tépő keringése
mint egy fordítva vetített film
a vizenyősen visszavonuló idő
dübörögve átvonuló és eltűnő felhők
csak egy gombnyomás a tágulások kapujában
indák a mennyektől a poklokig.

Nemes Fekete Edit: Angyali üdvözet (2000)